

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE dertiende kamer**, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 3 oktober 2005 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not. nr. 66.75.517/99/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, industrieel, geboren te _____ op _____, wonende te _____
2. _____, werktuigkundige, geboren te _____ op _____, wonende te _____

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1., 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1', 146 al. 1-1', 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organ-

isatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1.1^o bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

In casu:

A.

1. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1992 tot en met 31 december 1994 (stuk 6 van 66.75.517/99):
het bouwen van een paardenstal met vier onderverdelingen op perceel (stuk 4, 7, 18 en 47 van 66.75.517/99)

2. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 januari 1992 tot en met 31 december 1994 (plaatsen constructie) tot 31 december 1997 (stuk 6 van 66.75.517/99)
de tweede vanaf 1 januari 1998 (stuk 6 en 42 van 66.75.517/99) tot de datum van het bevel tot dagvaarding (9.3.2005):
de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

B.

1. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1992 tot en met 31 december 1994 (stuk 64 van 64.65.100697/99):
het bouwen van een schuilhok voor dieren op perceel (stuk 16, 19, 20 en 47 van 66.75.517/99)

2. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 januari 1992 tot en met 31 december 1994 (plaatsen constructie) tot 31 december 1997 (stuk 6 van 66.75.517/99)
de tweede vanaf 1 januari 1998 (stuk 6 en 42 van 66.75.517/99) tot de datum van het bevel tot dagvaarding (9.3.2005):
de sub B1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

gelegen in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, meer bepaald natuurgebied.

Met de omstandigheid voor de eerste dat de feiten omschreven onder de ten-lasteleggingen A1, A2, B1 en B2 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk 31 december 1997. De verjaring van de strafvordering tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en onder meer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het krauschrift d.d. 18 juli 2002 (stuk 12 van 66.75.517/99).

Met de omstandigheid voor de tweede dat de feiten omschreven onder de ten-lasteleggingen B1 en B2 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk datum der dagvaarding (9.3.2005)

1. Overzicht van de feitelijke elementen zoals deze blijken uit het strafdossier

1.1

Op 10 maart 1999 werd proces-verbaal van overtreding opgesteld inzake het oprichten zonder vergunning van schuilhokken en een paardenstal voor dieren op vier plaatsen in natuurgebied gelegen te   gekend

1.2

De eerste beklaagde erkende het schuilhok voor dieren zelf te hebben geplaatst zonder bouwvergunning (stuk 6, strafdossier).

1.3

Op 11 maart 2003 werd vastgesteld dat de toestand onveranderd was (stuk 16, strafdossier). Er bevond zich nog steeds een paardenstal (tenlastelegging A) en een schuilhok (tenlastelegging B) op de weiden. De weide en de paardenstal bleken echter niet meer in gebruik door de eerste beklaagde, doch wel door de tweede beklaagde.

1.4

De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) dateert van 29 augustus 2003 (stuk 24, strafdossier). Deze herstellvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke staat, meer bepaald:

- afbraak van de opgetrokken stallen;
- verwijdering van de vloerplaten en funderingen;
- verwijderen van steengruis, betonbrokken en bouwafval;
- verwijderen van de verhardingen.

Een dwangsom van 100 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevraagd.

Er werd nog geen vrijwillig herstel uitgevoerd, behoudens zoals ter terechtzitting verduidelijkt, wat betreft het schuilhok dat op kosten van de eerste beklaagde zou zijn afgebroken.

1.5

Een poging tot regularisatie (stuk 36) werd door het college van burgemeester en schepenen van   geweigerd.

1.6

Uit verder onderzoek bleek dat de eerste en de tweede beklaagde de verantwoordelijkheid voor het herstel naar elkaar trachtten af te schuiven (stukken 41

e.v., straf dossier). De eerste beklagde stelde nochtans (stuk 43, straf dossier) wel bereid te zijn de stallen af te breken, hoewel deze in gebruik zijn van de tweede beklagde.

1.7

Op 1 april 2004 werd door de GSI een aan de toen actuele toestand aangepaste herstellvordering aan de procureur des Konings overgemaakt (stuk 54, straf dossier). De gevorderd herstelmaatregelen bleven echter identiek (cf. 1.4).

2. De gegrondheid van de strafvordering

2.1

Uit de materiële vaststellingen en de verklaringen van de beklagden zelf, blijkt zeer duidelijk dat de bewuste constructies werden opgericht zonder bouwvergunning.

De beklagden erkenden op de terechtzitting d.d. 5 september 2005 overigens uitdrukkelijk het hen ten laste gelegde. De verdediging bevestigde in termen van pleidooien deze erkenning van de tenlasteleggingen.

In acht genomen de objectieve vaststellingen, de stukken en de verklaringen vervat in het straf dossier, zijn de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen dan ook afdoende bewezen, namelijk:

- de tenlasteleggingen A.1, A.2, B.1 en B.2 in hoofde van de eerste beklagde en
- de tenlasteleggingen A.2 en B.2 in hoofde van de tweede beklagde.

2.2.

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

“1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)”.

Overeenkomstig artikel 9, §1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het arbitragehof hebben de door dit hof gewezen vernietigingsarresten een absoluut gezag van gewijsde vanaf hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

In casu werd het vernietigingsarrest op 31 januari 2005 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Deze vernietiging heeft tot gevolg dat thans de strafsanctie niet meer geldt voor de

instandhouding van stedenbouwmisdrijven, voor zover het voorwerp van het misdrijf niet in een *ruimtelijk kwetsbaar gebied* gelegen is. Gezien het voorwerp van het misdrijf omschreven onder de tenlasteleggingen gelegen is in natuurgebied, is dit echter niet aan de orde. *Natuurgebied* staat immers uitdrukkelijk vermeld als ruimtelijk kwetsbaar gebied in de opsomming van artikel 146, laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

3. De straftoemeting

3.1

De verschillende feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B zijn in hoofde van de beklaagden (de tenlasteleggingen A.1, A.2, B.1 en B.2 in hoofde van de eerste beklaagde en de tenlasteleggingen A.2 en B.2 in hoofde van de tweede beklaagde) de uitvoering van één ongeoorloofd besluit. Zij staan in zodanig verband dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Dit geldt des te meer in natuurgebied. Waar het plaatsen van een paardenstal en een schuilhok schijnbaar onschuldig zou kunnen overkomen, belast dit wel degelijk de draagkracht van dergelijk gebied. Het plaatsen van paarden op de hooiweiden zorgt voor overbegrazing en overbemesting. In beginsel is enige gestrengheid in de bestraffing dan ook vereist.

3.4

De eerste beklaagde is thans jaar oud. Hij is industrieel-ondernemer. Hij beschikt over een gunstig strafrechtelijk verleden, hetgeen enige mildheid verantwoordt bij de straftoemeting.

De tweede beklaagde is thans jaar oud. Hij is garagehouder en beschikt eveneens over een gunstig strafrechtelijk verleden, wat eenzelfde mildheid in de bestraffing toelaat.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aansporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.6

Gegeven hetgeen voorafgaat komt het de rechtbank passend en rechtmatig voor om voor de hiervoor omschreven feiten in hoofde van elk van de beklaagden de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

3.7

De feiten ten laste gelegd aan de tweede beklaagde werden ook gepleegd na 29 februari 2004, zodat de uit te spreken geldboete dient vermeerderd te worden met 45 decimes.

4. De herstellvordering

4.1

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft, zoals hierboven al aangegeven, het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd, gekoppeld aan een dwangsom van 100,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsverschijding of machtsafwendung. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen: als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilli-

gen.

4.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de tenlasteleggingen A en B een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

4.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd zoals vermeld gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

4.5

Waar de hoge raad voor het herstelbeleid nog niet officieel werd geïnstalleerd, dient en kan diens advies – zoals bepaald door D.O.R.O. – nopens de herstellvordering niet worden ingewonnen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190 bis, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 65, eerste lid, 66;

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en stedenbouw, art. 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid, 65;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1, 146 al. 1-1, 147, 149, 204;

Koninklijk besluit van 23 december 1999 houdende tarief in strafzaken, art. 31, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekening-skoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de eerste beklagden als dader schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.1, A.2, B.1 en B.2;

VERKLAART de tweede beklagde als dader schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.2 en B.2;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de eerste beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.1, A.2, B.1 en B.2 samen tot een geldboete van **200,00 frank**, gedeeld door 40.3399, vermeerderd met 1990 deciemen, 991,57 euro bedragend;

VEROORDEELT de tweede beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.2 en B.2 samen tot een geldboete van **200,00 euro**, vermeerderd met 45 deciemen (x 5,5), 1100 euro bedragend;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklagden hierboven uitgesproken geldboeten van respectievelijk 991,57 euro en 1.100 euro kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 60 dagen.

SPREEKT in hoefde van elk der beklagden de verplichting uit om telkens **BENMAAL** een bedrag van 10,00 euro met 45 deciemen verhoogd, 55,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke geweldadaden.

LEGT aan de beklagden **ELK** een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

